Ч. 109. Четвер 30 (17) мая 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Президент палати про парляментарне положене. — Ситуация на Угорщині.

В розмові з кореспондентом Grazer Tagespost вказує президент австрийского парляменту др. Сильвестер на те, що в палаті державні конечности так тісно вяжуть ся з партийно політичними питанями та до тої степени мотають ся парляментарні відносини, що дуже тяжко приходить ся найти вихід з того лябіринту. З природи річи виникає, що австрийскі відносини дуже часто залежать від ходу справ на Угорщині, а також партийно-політичні питаня, що зайшли в послідних днях між Поляками і Русинами, Німцями і Чехами, Полудневими Славянами і Італіянцями вимагають рішучого полагодженями, коли діло загалом має іти вперед. Бачимо, що парляментарний небосклін затягає ся зі всіх сторін хмарами і не знати, як по Зелених Сьвятах уложать ся справи в австрийскім парляменті. До тогож ще занедужав президент міністрів ґр. Штірк, а то також не причинює ся до того, щоби правительство подало парляментови відповідний напрям.

О скілько ходить о державні справи, то потреба передовсім законодатного полагодженя буджетової провізориї, а відтак бодай частинного полагодженя войскової реформи. Фінансово-політичні питаня ледви чи прийдуть під рішене парляменту, хоч як би сього бажало ся. В інтересі конституцийних відносин треба по другім читаню службової праґматики покінчити полагоджене буджетової провізориї і контінґенту рекрутів. Коли би войскова реформа на Угорщині — як то заповів угорский премієр др. Люкач — мала бути в найблизшім часі полагоджена, то і австрийский парлямент стане безпосередно перед її сконечним рішенєм. То знов відсунуло би конець сесиї.

Справа українського університету залежить від того, чи правительству поведе ся довести до modus vivendi між Поляками і Русинами. До нинішного дня се єму не удало ся і питане се творить поважну небезпечність для дальшого ходу парляментарних справ. Також і ческо-німецка угода вимагає швидкого покінченя, бо инакше парляментарні відносини замотались би ще й з тої причини. Полудневославяньскі змаганя залежать від відносин в Хорватиї. Заспокоєне не прийде швидше, аж переведе ся зміни в Хорватиї. В рахунок входить ще кілька менших питань, які можна буде однак розвязати дорогою переговорів.

В австрийскім парляменті уложили ся відносини зовсім инакше як в угорскім; там є властиво тілько дві парляментарні партиї, тоді як в австрийскім парляменті стоїть против себе 25 партий і дикі а до того кожда партия має претенсию, щоби з нею числити ся. Навіть великих партий не можна що-до їх чисельности рівнати з національною партиєю праці на Угорщині. З тої причини може президент угорского сойму зовсім инакше поводити ся як президент австрийского парляменту, який не має за собою так численної і могучої партиї як президент угорскої палати. Що більше: президент австрийского парляменту не може оперти ся на якійсь більшости в палаті, тілько мусить старати ся о те, щоби удержувати особисті зносини з окремими партиями, аби відтак доводити до компромісу в такій або иншій актуальній політичній справі та щоби бути все паном безпереривних парляментарних комплікаций. В той спосіб можна менше обструкцийні демонстрациї усувати через переговори. За те сьвідома своєї цілі витревала обструкция довела би після мого пересьвідченя до спиненя діяльности парляменту та до відроченя посольскої палати.

За вітчину.

(З польского — Вл. Ст. Реймонта).

(Дальше).

Море отворило безмежні рамена та обняло виправу в свою власть.

Ґіроше стояв на переді і дивив ся в далекий, погасаючий блеск.

Плили без сьвітла, повзучи осторожно крізь бурю і ніч, немов стадо диких зьвірят, що спішать на кровавий жир.

Ніч була непроглядна; чорна, розбурхана топіль переValювала ся з глухим ревом; ні одної звізди в пропастях неба, ні одного зарису постійної річи, нічо, крім спіненої безодні темноти, колисаня і зловіщих шумів.

Кораблї йшли повною парою, борючись завзято з морем, буря підносила чимраз висше свою розьвірену голову, вихри злітали з темряви виючими стадами, а филі гонили ся з диким квіком, скакали до суден і валили ся на палуби.

І так минали цілі години.

Буря ставала ся вже хаосом розшалілих живел, гори води двигали ся з глубин і розпадали ся зі свистом, несказаний вереск наповняв воздух, кричало море, кричали вихри, кричали машини, що працювали без упину, дикий вихор так кидав кораблями, що розлітали ся на всі сторони як тріски, але вставали непереможні і витягнені в лінію, йшли гордовито серед танцю сил, що взаїмно пожирали ся, йшли невгнуті, хотяй били в них вибухи сліпої і бездушної могучости, хотяй скажені сили валили таранами ураґанів.

Ґіроше вів виправу з неустрашимою певностию, перекидав ся словами в керманичем, кричав щось тубою до машин, провірював секстанс, подавав деколи сиґнали, котрі блискавицями роздирали пітьму і знову стояв на переді, пильно задивившись там, де була вже непримирима темрява.

А повертав часто, майже несьвідомо і глядів тужно, спозираючи рівночасно на зариси кораблів, що плили за ним немов ряди чорних домовин, засипуваних безупину бурливим піском темряви.

І нараз стрепенуло ся єму серце, заковане в строгу силу обовязку, ринули спомини, розтворила ся єму душа до глубини, піднесла ся в нїй вся память житя, всі дні вставали з забутя і йшли крізь память чарівним, весільним походом. Сповила єго рожева імла мрій і вела в цьвітистий гай тихого щастя, співаючи гимни істнованя.

Безмежна туга вжерла ся єму в серце.

— Ніколи! Ніколи! Ніколи! — заскомлів жаль, дикий, несказаний жаль.

Сто зелїзних кіґтів закрутило єму тенеса, так що схопив ся як шалений, немов хотячи провалитись в бурю, вхопити ся вихрів і втікати з того гробу, повернути до житя.

Але станув, водячи жахливими очима довкола, бо роздав ся за ним строгий, сильний голос матери:

— Тішу ся, що я видала тебе на сьвіт, бо тепер можу віддати тебе вітчині. Будь гордим, що можеш за неї вмерти!

Се був послїдний її голос прощаня! Тямив єго і чув в серци немов незгашений огонь; випрямив ся нараз і шепнув покірно:

— Умру, мамо! Умру!

Оглянув ся гордо і знову став ся неустрашимим вождом, став ся вже лише холодним, невмолимим ударом, який мав спасти на ворогів.

Було вже по півночи, коли торпедовці висунули ся поспішно і полетіли на звіди, а кораблї змінили лад, уставляючись в довгу лаву, скісно кинену на филю.

Мали ще кілька годин дороги перед собою, але вже прикрито найстараннїйше всі отвори, щоб найменший блиск не продирав ся. Навіть комини дістали зверху рід каптурів, що усувають сьвітло, а люди, чіпаючись линов і поруча на висших помостах, вліпловали в темноту неспокійні очи і каменїли в тихій грозі дожиданя.

Але незвістне чаїло ся ще десь далеко.

Буря притихала, ще деколи зривали ся з глубин стада ревучих зьвірів, а часами завив ураґан, розлив филї і гримнув у великанів, що поклали ся з зойком, але скажені рамена бурі били вже чимраз слабше.

Лише бліда зі злости, дика марцева ніч ішла з ними невідступно, ішла подібна до пропасти зеленавих ледів, січучи довкола вітри, скомлячі а такі зимні, що обмерзали палуби, і филї гризли ніби огнем, а часом вибухала нагло довгими зливами, то сипала густою сніговицею, що як пірісті, біляві хмари спливали без шелесту, а часами опадала глубока тишина, якби ніч причаїла ся, наслухуючи тривожно якихсь далеких голосів.

Минувший тиждень становив перелім в угорскій політиці. Президент Люкач був в суботу на авдиенциї у цісаря, почім Люкач заявив, що ситуация о стілько ліпша, що не правительство, але опозиция виступає з проєктами, які правительство дуже радо возьме під розвагу. Судьба войскового предложеня має бути тепер богато лучша. У Кошута відбула ся нарада провідників всіх відтіний опозициї і на тій конференциї мало дійти до цілковитого порозуміня.

Вчера, ві второк мала відбути ся нова конференция в цїли сформулованя угоди на письмі. Головним предметом нарад було порозумінє опозициї що-до основ виборчої реформи, іменно згоджено ся, щоби признати право голосованя кождому, що скінчив 24 літ, уміє читати і писати та перебуває що найменше рік в дотичній місцевости. Коли правительство прийме той проєкт за підставу дальших переговорів та згодить ся рівночасно на впроваджене в житє виборчої та войскової реформи, умова буде заключена і технічна обструкция против войскового предложеня буде ухилена.

Загально звертала увагу присутність Юста на конференциї в мешканю Кошута, хоч їх відносини були до тепер напружені мимо приналежности обох до опозициї. На конференциї опозициї побідили Кошутівці. Цілій опозициї додала відваги підчас переговорів побіда Юстового сторонника Фернбаха над міністром справедливости Текелієм при доповняючих виборах в Зенті.

Новинки.

Львів, 29 мая 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав оногди в ночи в справах урядових до Відня.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар іменував стар. радника будівництва в міністерстві робіт публичних Фрид. Блюма і стар. радника будівництва Райн. Сопуха радниками Двора в державній службі будівництва в Галичині. — Міністер справедливости переніс судиїв: Кав. Яворовского з Городка яг. до Ходорова, Йос. Гехта з Куликова до Львова, Адольф. Лянгера з Грималова до Дрогобича, Йос. Шухевича з Красівця до Камінки Струмил., Йос. Маргинюка з Борщева до Городка яг., Ів. Коропецкого з Дубецка до Долини, Фр. Цецькевича з Ліська до Добромиля, Макса Горовіца з Микулинець до Городка ягайл., Тадея Дзержиньского з Сокаля до Жовкви, Волод. Міндовича з Войнилова до Бродів, Фр. Філіпка з Нов. Села до Куликова, Пет. Криницкого з Ходорова до Городка яг., Ром. Гірша з Бучача до Яворова, Мих. Курилова з Кут до Дрогобича, Яросл. Пачовского із Скалата до Жовкви дра Едв Сухецкого з Борині до Любачева, Ст. Вуйціkевича із Ст. Соли до Отинії, Івана Гвоздовича з Лютовиск до Болшівців, Зигм. Крупельницкого з Глинян до Ліська; — надав судиям з округа львівского висшого суду краєв. Андр. Січці посаду судиї в Бродах, Гвід. Войціховскому посаду в Бережанах, Евг. Жарскому посаду в Рудках.

— **Крадежі і арештованя.** Підчас пожежі на Замарстинові у фабрици смаровил Блюменфельда арештовано льокая без служби Людвика Томашевского, котрий користаючи із загального заколоту витягнув п. Станиславові Крукови поляреc з кишені в котрім було 310 К. — Громадка агентів поліцийних під проводом комісаря Пісарского вибрала ся в ночи з пятниці на суботу на великі „лови з облавою", котрі їй знаменито удали ся Передовсім вибрали ся „ловці" до Клепарова і зайшли там до зв. „злодійскої тітки", якоїсь Мавровї, знаної поліциї добре з того, що придержує у себе всілякого рода злодіїв. Тут на поді знайдено небезпечного вломника Лещука званого також Войновским, котрий лише що перед кількома днями втік з кримiналу. Крім того арештовано тут ще двох инших небезпечних вломників і злодіїв, Леопольда Копистиньского і Семка Андреса, котрим заказаний побут у Львові.

З Клепарова пішла облава на Замарстинів і тут арештувала небезпечного вломника і злодія що уживає револьвера, Евгенія Гугля і двох его товаришів, Гента і Губіцкого, при котрих знайдено всілякого рода „інструменти". Злодії ті вертали якраз з виправи, яка їм не удала ся. Наконець устроєно ще лови на ул. Боїмів і тут арештовано знов двох небезпечних злодіїв а то Геснера і якогось Маслянкевича, котрий як сконстатовано, провидів більшу часть свого житя в кримiналї.

— **На львівский університет** записало ся на сей літний півріх: на богословский виділ 338 студентів, на правничий 2.896 студентів, на медичний 400 студентів і 68 студенток а на фільософічний виділ 658 студентів і 332 студентки, разом 4.692 слухачів.

† **Помер** о. Юліян Чучка, пенсионований сьвященик мукачівскої епархії і б. редактор унгварской „Науки" в Мукачеві, в 57-ім році житя.

— **Нещасливі пригоди.** На ул. Вірменьскій сполошили ся коні Стефана Стефанчишина а пустившись чвалом впали на віз селянина Войтїха Вржища, розбили віз, а наймит Вржища, Ів. Гриців спав при тім з воза і потовк ся так тяжко, що аж стация ратункова мусїла відставити его до шпиталю. — У Відни знов стала ся така пригода. В понеділок вечером наїхав якийсь шофер коло Карль-театру самоїздом на паню Леоп. Руппову і її 18-літну доньку та покалїчив обі так тяжко, що Руппова підчас перевозу до шпиталю померла а донька по ній померла в шпитали. Публика так була обурена на того шофера, що о мало не злінчувала его на місци.

— **Товариство ім. Маркіяна Шашкевича.** Комітет Маркіянового сьвята у Підлисю, що поставленем величавого памятника на Білій Горі увіковічнив Маркіянове Імя і 100 літні роковини народженя Поета, далеко ще не сповнив завданя, яке собі поставив, та і того, яке зовсім природно йому припало з хвилею, коли положив угольний камінь під монумент на підлиській горі. І хоч торжества Маркіянові проминули, то підлиский комітет не міг спочити, він мусів працювати дальше, та заходити ся над довершенем початого діла та над сповненем того, що явило ся конечним для збереженя докованого діла. Викінчене будови па-

---

І так на переміну йшли монотонні, довгі години.

Між залогою, з години на годину, зростало чимраз більше зденервованє, з кождого корабля якісь розпалені очи блудили з неспокоєм в нічній темряві і на кождім нетерпеливо дожидано послідної хвилї — хвилї бою. Числено вже мінути, числено секунди, числено навіть удари шруб, що булькотіли в глубинах.

І нічо довкола, заєдно пустка і ніч.

Лише Катаока спокійно стояв при кермі а Гіроше, ходячи по помості, пильнував всього і думав заєдно одно і то само:

Отсе поволи, незамітно, невмолимо зближаєть ся смерть.

Був готов. Не чув ні жалів ні трівог, держав душу в зелізній увязи невгнутої волї. Знав, що мусить вмерти і ладив ся до послідного скоку як тигр... Ще хвиля і кине ся в невмолимий, смертний бій... Вітчина висилає їх на смерть, то мусять згинути що до одного... Благословена твоя воля, Японіє, благословена і сьвята.

Мрів, глядячи на всьо, немов споза імли безконечности, вже чув, ще смерть наближаєть ся в темноті, що вітри щось шепчуть таємно, що кличуть его филї, що вічність захоплює его в солодкі обійми, а ніч цілує холодними устами і тулить, пестить і виявляє то невідгадане...

Що се чоловік? — думав часами. — Се филя, котра підниmaєть ся з глубин на хвильку і пропадає на все. І хто знає, що она була? Море є вічне, Японія безсмертна! Я є і щезну, розвію ся і може ледви буду тінию, яку кладуть дерева о заході...

Дивна солодкість его прошибала, немов солодкість спливаня в тишину.

— А може?

Захлипала в нім якась невмерла ще надія і згасла.

Тихий сиґнал прорізав воздух.

Кинув ся на дзюб корабля; якийсь блідий блеск, подібний до золотавої плями, мерехтів на овиді.

Кораблї звільнили біг.

На палубах закипіла послідна, горячкова робота послідних приготовань, висувано з поспіхом цївки гармат, наставляно картачівниці, набивано карабіни. Величезні лявети окручували ся без гомону, ані одна вінда не заскрипіла, не бренькнув ланцух, а люде звивали ся тихо як тіни.

Безмежна радість розсаджувала серця, захоплене повіяло геройским, жарким вихром, майже шаліли з радости.

А далекий, блідий блеск був чимраз близше, хитаючись на филях немов чуйне, сторожке око.

Торпедовці вернули з донесенем, що на зовнішнім рейді нема ані одного корабля.

Поволікли ся ще поволійше, повзучи майже по филях, немов вовки з притаєним віддихом і стисненими кігтями.

Тишина знову спала на людий, тишина спадаючої хмари, заки сипне громами. Всі немов завмерли на своїх місцях, лише ніmi розогнені зїниці висїли на тім сьвітлї, що вино сило ся з від немов червоняний місяць, що мерехтів в золотім мареві блесків.

Була вже пята над ранком.

Море знову почало бурити ся, від невидимої ще суші зимний вітер заганяв зі свистом цїлі стада коротких а високих филь, кидав ними і розвивав останки, так що піна вкрила море мов снігом.

Густа, білява мрака розповзала ся від берегів.

— То рефлектор на Тигровім Хвості — шепнув Гіроше.

— За двайцять мінут досягне нас его сьвітло.

— Ударимо з боку, спід скал, бо цілий вхід осьвітлений.

— Гріб чекає отвертий. Вже на нім запалили смолоскипи — сказав тихо Катаока.

— Так, там помремо, там.

— Але так їм собою запхаймо горло, що вдавлять ся!

Високо над ними перелетіло кількайнадцять смуг сьвітла.

— Новий рефлектор! За хвилю нас відкриють.

Коротке стисненє долоні і розбіглись ся скоро.

Видко вже було голим оком два величезні рефлектори. Смуги сьвітла немов крила вітраків мигтіли півколесом, шукаючи пильно в пустих просторах, зачеркували чимраз ширші і ширші круги, перетинаючи ніч, немов блискучими штихами шпад.

Берег був вже недалеко, море товкло ся о скали зі скаженостию, уперте безнастанне битє филь стрясало воздух глухим рокотом, вітер перевалював ся з шумом а споза мрак виносили ся чимраз близше і виразнїйше темні позагинані обриси узгір.

Порт Артур лежав немов чорна потвора, що стояла на сторожи серед розбурханих вод і водила довкола кровавими очима рефлекторів, стрімкі гори обіймали его непрохідним перстенем, крізь який вів лише оден прохід до середини.

Кораблї кинули ся трохи в бік, під береги, а уникаючи заєдно відкритя, летіли розтягнені рядом просто до чорного горла.

Чорні, величезні кадовби, хитаючись немов на трапезах, ішли вже повною парою пемикували ся як мари серед мигтячого сьвітла і розбурханих хвиль, западали що хвилї і що хвилї виринали зухвало, перли наперед нестримно, летіли з вихрами на перегони як буря повна громів.

А на палубах стояли вже всі готові, неустрашимі, мовчаливі, безконечно довгі хвилї, минали в смертельній тишині дожиданя.

(Конець буде).

мятника, покрите недоборів, забезпечене відповідної площі при памятникови і еї уладжене відповідне прогулькам, уладжене догідного доступу на Білу Гору — а дальше уладжуване прогульок до памятника та Маркіянових сьвят на підлиській горі, та взагалі ширене культу Маркіянового і поглублюване тим національної сьвідомости серед народних мас, все то лишило ся обовязком підлиського комітету. Комітет по зрілій розвазі прийшов до переконання, що-до сповненя сеї задачі мусить перетворити ся в товариство і доконав того на підставі статута принятого до відома ц. к. намістництвом у Львові під днем 18 січня с. р. до ч. XIII. е. 20. Після § 1 того статута цілию товариства є ширити культ Маркіяна Шашкевича і дбати про культурне піднесене українського народу.

Щоби сю ціль осягнути, буде товариство (§ 2) консервувати і збирати памятки, що відносять ся до житя Маркіяна, здвигати і берегти істнуючі памятники М. Шашкевича (з окрема памятник на Білій Горі), устроювати сходини, концерти, прогульки, видавати відповідні цілям товариства часописі, брошури і відозви, вносити пропамятні письма, петиції і висилати депутациї в справах товариства, і взагалі ширити культуру й національне осьвідомлене серед українського народу законними способами і средствами. Осідком товариства (§ 4) є місто Золочів а діяльність его обнимає цілий край Галичину. Членом товариства (§ 5) може бути кожда особа, що признає ся до української народности. Вкладку членьску установлено на тепер у висоті 50 сотиків місячно або 6 корон річно. Виділ товариства складає ся з 7 членів і в склад его увійшли: яко голова о. Володимир Кальба парох Соколівки, заступник голови др. Теодор Ваньо, адвокат в Золочеві і члени: нотар Іван Малешкевич в Золочеві, надрадник ц. к. суду Танас Скобельский, радники ц. к. суду Володимир Йойко і Тадей Дияковский і кандидат адвокатский Михайло Західний.

Саме тепер заходить ся виділ около уладженя панахиди на Білій Горі за упокій души Маркіяна в навечеріє его смерти в дни 6 червня б. р.

Від громадного приступленя, сьвідомих національно одиниць нашої суспільности в члени молодого товариства, залежати буде, о скілько оно сповнить свою благородну ціль і в надії, що згортують ся у нім всі, кому дороге Імя Маркіяна, подаємо вість о товаристві ім. Маркіяна Шашкевича до відома Земляків. Зголошеня о приняте в члени належить слати до товариства ім. М. Шашкевича на руки др. Т. Ваня, адвоката в Золочеві.

— **В Коршові** відбуде ся дня 2 червня в добрах „Сільского Господаря“ (давнійше добра Митрополита) великий фестин, устроюваний комітетом „Взаїмної Помочи“, з котрого цілий дохід піде на інтернат мужеского прив. семинара в Коломиї. Зі взгляду на вироблену вже славу коршовеских фестинів, а головно ціль, для якої фестин устроюють, сподівана велика участь прогульковців. Робить ся заходи дістати циганьску музику з Глинниці на Буковині. Стрій прогульковий, дорогі строї злишні. Вступ 50 сот. По фестині забава з танцями. Програма в афішах. — *Комітет.*

— **Бурі і повени.** В Кракові і охрестности лютила ся в суботу страшна буря з дощем. В селі Кроводрі вихор був так сильний, що вхопив будку акцизову разом зі стражником і котив нею більше як сорок метрів. Будка розлетіла ся, а стражника так потовкло і покалічило, що треба его було аж до шпиталю відставити. На уряді акцизовім вихор зірвав часть криші і ушкодив також значно кришу на касарни краєвої оборони.

Внаслідок великої зливи вода у Вислі так була прибула, що аж позаливала низькі побережа. Під напором води в богато домах положених близше ріки стіни попукали і грозять завалeнєм. В многих домах вода позаливала пивниці і сутерени і стоїть ще до нині на кілька метрів глубоко. В неділю в наслідок дальшої зливи Висла ще більше була прибула і розлила ся широко під містом. З многих сторін надходять вісти о дуже великих шкодах, яких повінь наробила. В многих місцевостях треба буде поля наново обсівати. Найбільше шкід наробила повінь в повітах Бохня і Домброва. З Бережниці, вадовицкого повіта доносять, що тамошний потік одної доби вилив чотири рази і затопив часть села та наробив великої шкоди.

З Марош-Вашаргелі доносять: Повінь в тутешнім повіті прибрала так величезні розміри, яких від давна тут не памятають. Цілий ряд сіл стоїть під водою; потопили ся цілі стада рогатої худоби і безрог. З ріки видобуто 4 трупи. В Люґош на двох улицях повінь знищила всі доми. Завалило ся загалом 289 домів; 1893 родин числячих 8429 осіб осталось без даху. Шкода виносить звиш міліон корон. — З Великого Вараждина доносять: Ріки Кевеші Беретіо повиливали та наробили великої шкоди. Друга з тих рік залила пять місцевостий і позривала мости.

— **Шпігуньства без кінця.** До сидячих в львівскім арешті москвофілів Бендасюка і Колдри прибули сими днями ще оба православні батюшки Гудима і Сандович, котрих перед кількома місяцями арештовано в Снятині, а до сеї компанії прибуде тепер ще один, якийсь Іван Зеліньский, російский підданий, літ 30, родом із Стрижівки, в Росиї. Зеліньский приїхав перед кількома місяцями з Росиї до Галичини і осів під Галичем і удавав робітника. В день виходив на роботу як звичайний робітник, а ночами вибирав ся правильно в сторону Галича. Та обставина як і надходячі з Росиї значнійші суми грошеві звернули увагу властий, тим більше, що й Зеліньский висилав часто рекомендовані листи до Росиї. Отже его прихоплено і зроблено ревізию, котра потвердила здогад поліциї. Зеліньского поки що відставлено до вязниці окружного суду в Станиславові, однак на жаданє ґенерального штабу, щоби слідство против Зеліньского ведено разом з слідством против цілої шпігуньскої компанії, приставлять Зеліньского до Львова.

Телеграми.

Відень 29 мая. Прибула в гостину до Відня депутация берлиньскої репрезентациї міскої зі старшим посадником Кіршнером, загалом 60 осіб.

Зальцбурґ 29 мая. На льокальній зелізниці Зальцбурґ-Бerхтесґаден стовкнули ся два поїзди, при чім 6 осіб поранило ся тяжко а 20 осіб легко.

Вілляреаль 29 мая. З помежи осіб зранених підчас пожежі кінематоґрафічного театру померли 4 в шпитали. Тіла 18 осіб ще не розпізнано. Властителя театру арештовано.

Париж 29 мая. З Мадриду доносять: В кульоарах палати послів розійшла ся чутка, що марокканьскі повстанці опанували місто Фез і убили Ліотея, Деньольта і инших членів французскої місиї. Аґентия Гаваса додає: Нотуємо ту чутку лиш яко куріозум; злишне хиба доказувати, що она зовсім неімовірна. Міністерство війни не одержало зовсім ніякої вісти з Феза.

Петербург 29 мая. Царский указ висказує всім станам Бесарабії прихильність царя з нагоди 100-их роковин анексиї Бесарабії.

Париж 29 мая. О 2 год. над раном міністерство справ заграничних не мало вісти анї потвердженя донесень о новім атаку на Фез.

Париж 29 мая. З Фезу доносять, що племена в значній силі атакують знову місто.

Ціна збіжа у Львові.

дня 28-го мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·—	до	10·80
Жито	9·—	„	9·20
Овес	8·70	„	9·—
Ячмінь пашний	8·25	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	9·10
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14·—
Вика	10·—	„	10·50
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	7·75	„	8·25
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	300·—	„	320·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	106·—	„	134·—
Конюшина шведска	81·—	„	92·—
Тимотка	55·—	„	65·—

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).